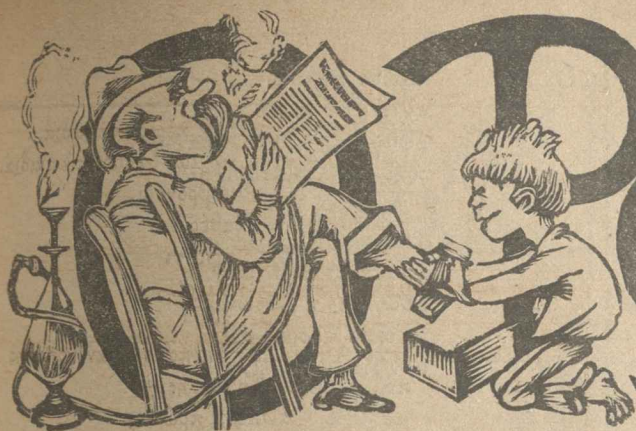

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ὅγδῳ Δεκεμβρίου,
ὁρᾷς Βουλευτηρίου.

Χίλια και δεκάξη,
σ' ὅλα βλέπεις τάξι.

**Ἡ δυὰς τῶν κεχηναίων
γι' ἀναμνήσεις ὕμεναίων.**

φ.—Ἐτελείωσαν κι' οἱ γάμοι, ποῦ πεσε και τόσο χρῆμα...
κοῖμα, Περικλέτο, κοῖμα.

Τί νά ψάλλῃ
τώρα πάλι
κάθε Μοῦσα;

Πᾶν τ' ἀμᾶξια,
τὰ μετᾶξια
και τὰ λοῦσα.

Ὅλα πάλι σαχλαμάρα,
μήτε βλέπεις μὴ καμάρια,
μήτε θυρεοὺς και φῶτα.

Μήτε γλύκαις, μήτε μέλια,
μήτε σημειῶν κουρέλια
κυματίζουν σὰν και πρῶτα.

Με τοὺς γάμους και τὰ δῶρα
εἴχαμε ξεχάσει τώρα
τοὺς Βουλγάρους και τοὺς Αἰγίους.

Κι' ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ και πάλι
μὴ φωνὴ βοᾷ μεγάλη:
λαμφορέμους λαμφορέμους.

Ἐργασία, πατριώτη,
μ' ἄλλα λόγια δηλονότι
σαχλαμάρα και ναυτία.

Ἐστερ' ἀπὸ φέσταις τόσαις
σκέψου ν' ἀκονίζῃ γλώσσαις
Παρθενῶνων ἀπαρτία.

Γὰρ φαντάσου μετὰ γάμους, Περικλῆ, Πριγκηπικοὺς
μετὰ τῇ Βουλῇ νὰ μπαίνῃς και τοὺς ρήτορας ν' ἀκούς.

Κι' ὅστερ' ἀπὸ φαγοπότι
και πομπὴν γαμήλιον
νά σοῦ λένε, πατριώτη:
κλάψε τὸ Βασίλειον.

Εἶναι κάτι θλιβερόν
κι' ἀληθῶς ἀνιαρόν
ὅστερ' ἀπὸ πανηγύρι
μακαρίου Βασιλῆα
νά σοῦ λένε, κακομοίρη:
ξαναρχίνα τὴν δουλειά.

Μὴν κυττᾷς τὴν Μποναπάρτη και τὸ Πριγκηπόπουλο
κι' ἀντὶ στέφανα τῶν γάμων' δὲς τὸν Στεφανόπουλο.

Ρόδων ξέχασε βροχὴν
κι' ἀμφιέσεις θαυμασίας,
και με σῶμα και ψυχὴν
ἐστὸν βωμόν τῆς ἐργασίας
ὅπως πρὶν ἀφιερῶσαι
και μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου.

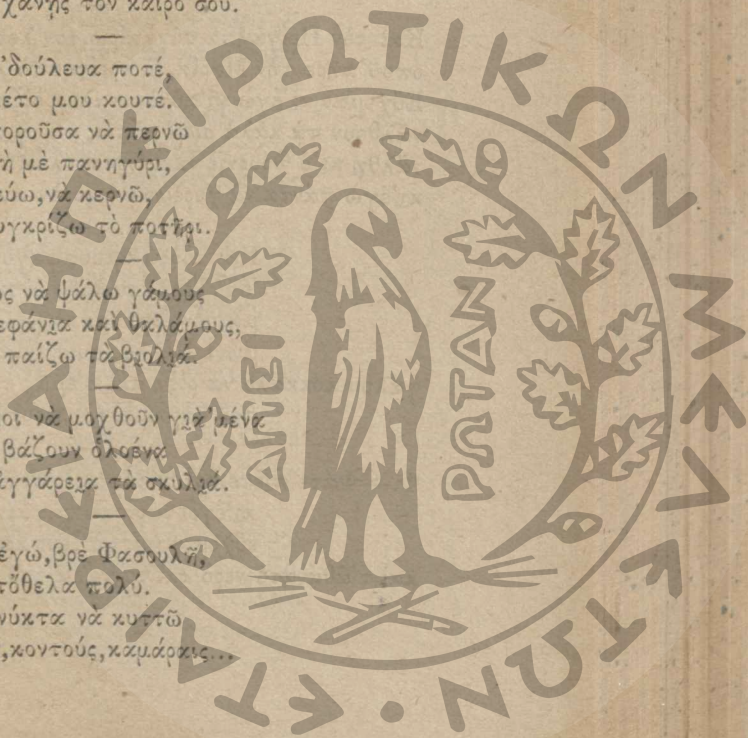
Ἄς μὴ δούλευα ποτέ,
Περικλέτο μου κουτέ.
Ἄς μ' ἐμποῦσα νὰ περῶ
τὴν ζωὴ με πανηγύρι,
νά χορεύω, νὰ κερῶ,
νά τσουγκρίζω τὸ ποτήρι.

Διαρκῶς νὰ ψάλλω γάμους
και στεφάνια και θηλάμους,
και νὰ παίζω τὰ βιολιά.

Κι' ἄλλοι νὰ μαγθοῦν γιὰ μὲνα
και νὰ βάζουν ὀλωνα
ἐστὴν ἀγγάρεϊα τὰ σκυλιά.

Π.—

Μὰ κι' ἐγώ, βρε Φασουλῆ,
τοῦτο τ' ὅθελα πολὺ.
Μέρα νύκτα νὰ κυττῶ
θυρεοὺς, κοντούς, καμάρια.

ἴσῃ Βουλὴ νὰ μὴν πατῶ
καὶ ν' ἀκούω σφαλμάτῃς
γὰ καράβια καὶ στρατό.

Κι' ἐγώ, φίλε Φασουλῆ,
τοῦτο τὸ θελα πολὺ.
Μὰ φωνάζουν μὲς' στ' αὐτὰ μου: γὰ δουλειὰ δυνάμεις πάρε
καὶ ψιθύριζε, κουτάβι,
τὸ λαμπόρο λαμποράβι
λαμποράτουμ λαμποράρε.

Φ. — "Ονειδὸς θαρρῶ πῶς εἶναι,
Περικλέτο μου Λατίνε,
τὸ μοχεῖν εἰς ἔργα πάλιν
μάλιστα μετὰ κραιπάλην.

Π. — Καὶ τώρα μὰς προσμένει τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ...
λοιπὸν τοὺς νεονύμφους τοὺς εἶδες, Φασουλῆ;

Φ. — Τοὺς εἶδα, συμπολίτη...
μὲ τόση λεβεντιά
μ' ἤχαν' στήν' Ἀμφιτρίτη
καὶ πᾶν' στήν' ξενητιά.

Χωρὶς καιρὸ νὰ χάνουν
πηγαίνουνε νὰ κάνουν
τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

Καὶ σύ, σκαλὲ παλάθρα,
περὶς κακὰ καὶ μαῦρα
μαζί μου στήν' Ἀθήνα.

Ἐκεῖνοι' στὸ Σορρέντο
μὲ μύσλους καὶ κανέλαις,
κι' ἐμεῖς' στὸ Παρλαμέντο
ν' ἀκούμε παπαδέλαις.

Ἐκεῖνοι' στὰ Σορρέντα
καὶ' στὰς δειροφυτεῖας,
κι' ἐμεῖς σφαλκοθεντα
περὶ τῆς ἀπαρτίας.

Αὐτοὶ ζωὴ καὶ κότα
σὲ κρυσταλλένια νάματα,
κι' ἐμεῖς γὰ καθεστῶτα
σκοτούρας καὶ τρεχάματα.

Π. — "Αχ! πῶς ἤθελα καὶ πάλι
μιά χαρὰ νὰ γίνῃ κι' ἄλλη
καὶ πομπὴ γαμήλιος.

Καὶ νὰ στέλλῃ' στὰς Ἀθήνας
τὰς χρυσὰς τοῦ τὰς ἀκτῖνας
ζωοδότης ἥλιος.

Φασουλῆ μου, τί νὰ κάμω
μὲς' στήν' τόση σφαλμάτῃς...
θέλω πάλι νέο γάμο
καὶ πανηγυριῶν ἀντάρα.

Φασουλῆ μου, τὰ κοινὰ
δὲν μ' ἀρέσουν θέματα...
γάμους δῶσε μου ξανά
μὲ πομπὰς καὶ στέμματα.

Κάθε πατριώτης μάρτυς
εἶχε χρόνια νὰ χαρῇ...
ἔφυγε κι' ὁ Μποναπότης
καὶ γυρίζει' στὸ Παρί.

Πάει κι' ἡ φωτοχυσία...
ἔφυγε κι' ἡ Μαρκησία,
ἔφυγε κι' ἡ Βαρωνίς,
κι' ἀπὸ τόσους συγγενεῖς
δὲν ἀπέμεινε κανεὶς.

Φ. — Ὁ Κορφιότης ὁ καυμένος
εἶναι στενοχωρημένος
μὲ τοὺς φίλους του πολὺ.

Κι' ἂν τὸν πιάσῃς ἀπ' τὴ μύτη,
ξυλινὲ μου συμπολίτη,
αἶμα στάζει καὶ χολή.

"Ἐπειτα σ' αὐτὸν τὸν σάλον
τὸν παράποτε μεγάλον
τῆς σφαλκοπολιτικῆς,
ἐξηγέσθῃ σμερδαλέα
κι' ἡ φιλότατη νεολαία
κατὰ τῆς Γυμναστικῆς.

Πλὴν ἐγὼ τοὺς κακωμένους δὲν κυττάζω βουλευτῆς
καὶ τὴν φοῦρκα τοῦ Κορφιότη,
μήτε καὶ τοὺς φοιτητάς,
μὰ πηγαίνω' στὸ Παλάτι,
καὶ τοὺς νεονύμφους ραίνω μ' ἄνθη τῆς πορτοκαλῆς
κι' ἄλλη πατινάδ' ἀρχίζω νὰ χαρῇ κι' ὁ Βασιλεῖς.

Μὲς' πατινάδα νέα στὸν εὐτυχὴ γονέα.

Φ. — Βασιλεῖ μου,
τὰ μαλλιά μου
κάθε τόσο τὰ τραβῶ.

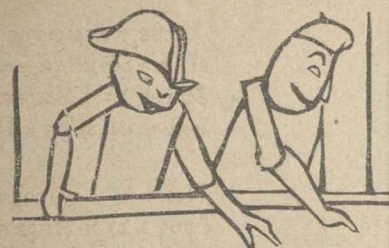
Καὶ χορτάτος
ψάλλω κράτος,
ποῦ τὸ λένε παλαβῶ.

Βασιλεῖ μου,
ἡ δουλειά μου
εἶναι μὴ καὶ μοναχῇ.

Πῶς νὰ ψάλλω
δίχως ἄλλο
τὴν μουφλοῦζα τὴν φτωχή.

"Ὅμως Σὺ μὲς' στῆς ἄμετρος λύπαις,
σὲ στομύλων πολλῶν παρλαπίπαις
καὶ καυκάλας ξεραῖς,
μὰς χαρίζεις χαράς,
καὶ ξεγνοῦμε Ρωμηῶν συμφοραῖς.

Θέλω γάμους
καὶ θαλάμους
νὰ γεραίρω νυμφικούς.

Κι' ὄχι λάλους
παπαγάλους
καὶ κοινοβουλευτικούς.

Τὸν Κορφιότη
μ' ἔνα μάτι
τὸν κυττάζω θλιβερό.

Καὶ θυμόνω
κι' ἔχω πόνον
καὶ γι' αὐτὸν τὸν καφερό.

Μαζὲς τί τοῦ κάνουν οἱ φίλοι,
καὶ τοῦ ψήνουν τὸ ψάρι' στὰ χεῖλη,
μὰ δὲν πᾶν' στή Βουλὴ,
μὰ μὲ Γιοῦδα φιλὶ
τοῦ φιλοῦν καὶ τὸν λέν προσφιλή.

Βασιλεῖ μου,
ἡ λαλιά μου
μ' ἔρρε' στὸ ὄρονο σου πετᾷ.

Καὶ φωνάζει:
κάνε χάρι,
μὲ τὰ γλέντια μας αὐτά.

Ἄες, ἀφέντη,
κι' ἄλλο γλέντι
τῆς Βουλῆς μας δυνατό.

Ποῦ μὲ τούτη
ἐλέπω πλούτη
καὶ καράβια καὶ στρατό.

"Στῆς χαράς καὶ' στὰ ρόδα τοῦ γάμου
σὲ σκοτίζουν καὶ Σέ, Βασιλεῖ μου,
καὶ σοὺ λέν οἱ τρελλοὶ
νὰ φροντίσῃς πολὺ
ἀπαρτία νὰ κάνῃ ἡ Βουλὴ.

Μὰ σὺ γέλα
γὰ τὴν τρέλλα
δίχως τίποτα νὰ λές.

Κι' ἀπαρτίαις
γι' ἀπαρτίαις
θὰ τραβήξωμε πολλὰς.

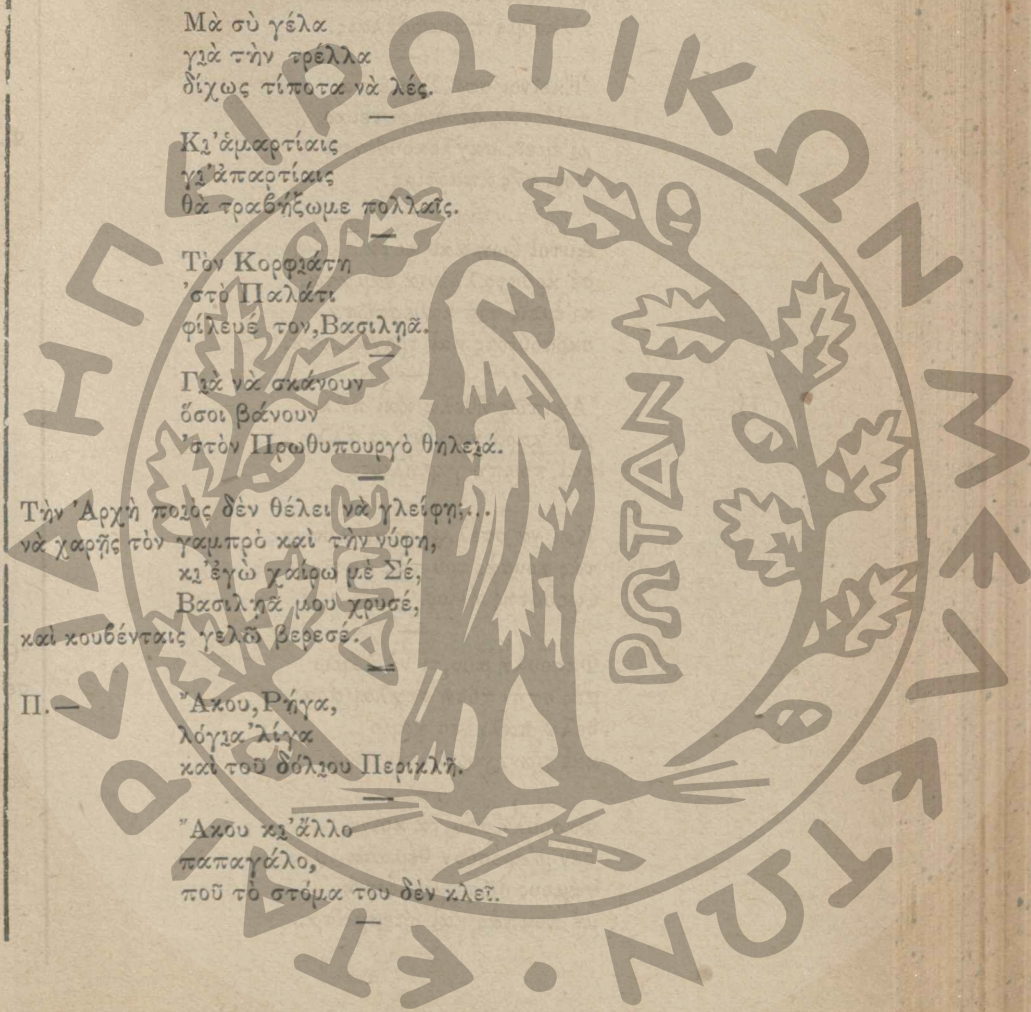
Τὸν Κορφιότη
στὸ Παλάτι
φίλευε τὸν Βασιλεῖ.

Πὰ νὰ σκάνουν
ὅσοι βάνουν
στὸν Προθυπουργὸ θηλειά.

Τὴν Ἀρχὴ ποῖς δὲν θέλει νὰ γλείφῃ...
νὰ χαρῇ τὸν γαμπρὸ καὶ τὴν νύφη,
κι' ἐγὼ γάμω μὲ Σέ,
Βασιλεῖ μου χρυσέ,
καὶ κουδένταις γὰρ βερεσέ.

Π. — Ἀκου, Ρήγα,
λόγια λήγα
καὶ τοῦ ὀδίου Περιλή.

"Ἀκου κι' ἄλλο
παπαγάλο,
ποῦ τὸ στόμα του δὲν κλεῖ.

Μετὰ βρόμους,
μετὰ κώμους
πανηγύρεων χροσῶν.

Ἀλαλάζει
καὶ κοχλάζει
τὸ Καμίνι τῶν Μουσῶν.

Φοιτηταὶ προχωροῦν' στὸ Καμίνι
καὶ Ἀρβανίτικο δείχνουν μπουρίνι,
καὶ τὸ πόδι πατοῦν
καὶ πιστόλια κροτοῦν
καὶ Ἀρβανίτη νὰ βγάλουν ζητοῦν.

Ποία βάτος
μέσ' στὸ κράτος
ὅπως καὶ τοῦ Μωϋσῆ.

Γκαὺπ μαγκούραις,
μποῦμ κουμπούραις,
τεῖμ' ἐγὼ καὶ τεῖσαι σύ.

Τὶ γκαγκίνι
τὸ Καμίνι
πυρπολεῖ παντοτεινά.

Ὡ Δεσπότη,
Ρήγα, Χιώτη,
εὐλογεῖτε το ξανά.

Κι' ἂν' στὰ νεῦρα κι' αὐτὸ μᾶς πειράζει,
μὰ ποτέ σου μὴ βάζεις μαράζι
καὶ μὴν πίνης χολαῖς
γιὰ Καμίνια, Βουλαῖς,
ποῦ μᾶς φέρνουν ἀντάραις πολλαῖς.

Φ. — Καθβαλάρης
ὅλος χάρις,
μὲ κομπή κορμωστασιά,

Καὶ μὲ νειάτα
κοτσονάτα
ῥήγαινες' στὴν Ἐκκλησιά.

Τὶ νεότης
κι' ὠραιότης,
ποῦ τὴν ζήλευε καθεὶς.

Κι' εἶπαν τότε
πατριῶται:
Ρήγα, νὰ μὴ βασκαθῆς.

Τοῦ κοράκου νὰ ζήσης τὰ χρόνια,
νὰ παντρέψης κι' ἐγγόνων ἐγγόνια,
κι' ἂν καὶ πάππος κλεινός,
μὰ ν' ἀνθῆς ραδινός,
ποῦ νὰ λέμε πῶς εἰς' ἐγγονός.

Γιὰ τὸ Θρόνο
κάθε χρόνο
θέλω φέστα καὶ χαρά.

Κι' ὅπως τώρα
πλούτη, δῶρα,
συμπεθέρους μὲ παρᾶ.

Τίρι λίρι
πανηγύρι,
καὶ προσμένω φλογερός

νὰ μ' ἐξάσῃ
τοῦ Γενάρη
ὁ τρικούβερτος χορός.

Θέλω γάμους, χορούς, φεγοπότια,
καὶ ποτέ τῶν Ρωμῶν τὰ σηκότια
νὰ μὴν τρῶν ἢ δουλειαῖς,
καὶ τῆς ἀδειαις κοιλιαῖς
μὲ κορδόνια νὰ δένω κι' ἐλθαῖς.

**Μὲ λέγους στίχους θρηνηδῶ
τὸν Βασιλεῖ τὸν Σουηδῶ.**

Πικρὰ τὸν γέρο τὸν Ὀσκάρι, τῆς λύρας τὸ παιδί,
τὸν κλαῖν οἱ Σουηδοί.

Κοντὰ στὸν πάππο τὸν τρανὸ
μεγάλο θάβουν ἐγγονό,
ποῦ τὴν μεγάλη του καρδιά
δὲν τὴν ἐφτέρωναν στρατοὶ
καὶ πόλεμος χασάπης.

Καὶ τώρα κλαῖν μ' ἐλθῆς κλαδῶ
τὸν Βασιλεῖ τὸν ποιητή,
τὸν Ρήγα τῆς ἀγάπης.

Μούσαις μὲ σκῆπτρα θρηνηδοῦν
καὶ τὰ τραγούδια κελαῖδουν
τοῦ Βασιλεῖ τῶν Σουηδῶν, ποῦ λατρευτὸς κοιμᾶται,
καὶ τὸν πικρὸ τὸν χωρισμὸ τῶν δρὸ λαῶν θυμᾶται.

Κι' ἂν μὴ κορῶνα τοῦ βγαλαν λύπης θαθεῖς ἀγῶνας,
μὰ πάντα μ' ἔμπρος' στὸ μνημα τοῦ θὰ λάμπουν δρὸ κορῶνας,
τὴν μὴ τὴν πρώτη δρὸ λαοὶ τὴν κἀνουν ἐνωμένοι
καὶ τώρα χωρισμένοι.

Τὴν δευτέρη' στὸν Βασιλεῖ
φιλῶντας τᾶσπρα του μαλλιά
τὴν βάζουν μαυροφόραις
τῶν τραγουδιῶν ἢ κόραις.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Στὴν Δημαρχία σήμερὰ θά'χῃ λαμπρὸ παζάρι
ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν ὁ τῆς Φιλαδελφείας,
κι' ἂς τρέξῃ πᾶς φιλάνθρωπος νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ
κι' ὅλα διοργανώθησαν μετὰ πολλῆς σοφίας.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπουλος ἐμπροσθοράπτης πρώτης,
καὶ κοπτικῆς καὶ ράπτικῆς ἀστία τελειότης.
Ψυχὴ μου!... τί κοστούμι τὰ χέρ τῶν Κυριῶν ἐκείναι
βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὸ δὲν κάνει' στὴν Ἀθήνα.
Δὲν ξέρετε, κυρία μου, τί ράπτης εἶναι τοῦτο;...
μὰ κι' ὁ φασματῶν Ἀγγλικῶν ὑπάγει μέρας πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ κόπτης σπάνιος καὶ κόπτης σπάνια,
μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θερμῆς συστάσεως ἂς τύχῃ κι' ἐγκαρδίου...
πενήντα τέσσερ' ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιὰ;... ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο,
κι' ὁ ρέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασίλης,
γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
πῶς' στὰ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ' ἀνοίξῃ Λοῦβρον νέον,
καύχημα κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ὅλα τὰ χρεῖα δὲν
κι' ἔγινε κι' ἐταιρεία
μὲ μελιούνια τρία,
κι' ὅπως νὰ γίνῃ μέτοχος κι' ὁ Φασουλῆς τὸ βῶδι.